

Factsheet

16.000 kinderen verliezen per jaar het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap, voordat de ouders uit elkaar gingen niet ter discussie stond = ouderverstoting
Dat zijn 2 kinderen per uur!

Ouderverstoting is strafbaar volgens art. 279 en 300 Wetboek van strafrecht!

Veel kinderen van verstoten ouders ontwikkelen op latere leeftijd zelf psychische en emotionele problemen.

Een verstoten ouder gaat letterlijk kapot van verdriet, wordt radeloos en ontwikkelt vaak ook, behalve psychische, een aantal somatische klachten.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1 op de 5 volwassenen geen contact met vader en 1 op de 20 geen contact met moeder. (CBS/UvA)

1 miljoen volwassenen hebben last van een jeugdtrauma door een loyaliteitsconflict.

Mensen met een jeugdtrauma zijn over vertegenwoordigd in beroepen waarbij zij een verschil willen maken voor kinderen, zonder hun eigen trauma verwerkt te hebben.

Position Paper

Voer de unaniem aangenomen MOTIE VAN HET LID VAN NISPEN C.S. | 33 836 Nr. 27 Personen- en familierecht, uit!

In deze unaniem aangenomen motie staat:

“De Kamer, gehoord de beraadslaging,

overwegende dat het frustreren van een omgangsregeling een ernstige aangelegenheid is met grote gevolgen voor het welzijn van het kind en de andere ouder;

constaterende dat het belang van het kind ook een door de samenleving te beschermen belang is dat adequate bescherming behoeft die onder de huidige civiele procedures niet voldoende wordt gewaarborgd;

overwegende dat het Platform Scheiden zonder Schade stelt dat het van belang is dat er meer erkenning en herkenning van ouderverstoting komt en in overweging geeft het voortdurend frustreren van omgangsregelingen strafbaar te stellen;

constaterende dat het WODC op dit moment onderzoek uitvoert naar het niet nakomen van omgangsregelingen; verzoekt de regering onmiddellijk na ommekomst van het WODC-onderzoek met voorstellen te komen hoe ouders, beter dan nu, gedwongen kunnen worden zich aan omgangsregelingen te houden, waaronder voor zover nodig en mogelijk aanscherping van het huidige strafrecht en/of actiever gebruik daarvan, waarbij het belang van het kind centraal staat.”

en gaat over tot de orde van de dag.

Deze motie dateert van 5 juli 2018. We zijn nu bijna 2 jaar verder en kunnen niet anders dan concluderen **dat de huidige weg, inclusief de wettelijk beschikbare mogelijkheden** die er in principe zijn zijn voor alle ouders die met ouderverstoting te maken hebben, **niet toereikend is**. Ook al schrijft minister Dekker in zijn brief dd. 18 januari 2019 aan de Tweede Kamer dat het uitvoeren van de motie niet nodig is, daar er binnen de huidige wet genoeg mogelijkheden voor handen zijn.

Een indringend gesprek tussen woordvoerders van het VKC en het Openbaar Ministerie heeft geleid tot een rectificatie in de Staatscourant van 30 oktober 2018.

In deze rectificatie van de richtlijn voor strafvordering onttrekking minderjarige aan het wettig gezag, is artikel 279 WvSr. onttrekken ouderlijk gezag via rechtswege weliswaar tot een optimum remedium verworden, **echter in de praktijk wachten juist talloze ouders nog op een definitieve beschikking, waarmee zij kunnen proberen aangifte te doen. Zonder deze beschikking is aangifte niet mogelijk en ondertussen kan de verstoter ongelimiteerd doorgaan.**

Proberen, want in de praktijk, worden deze aangiftes afgehouden. Ondertussen gaat het onttrekken aan het gezag, de omgangsfrustratie, gewoon door.

Ook dekt artikel 279 WvSr. de lading niet.

Er bestaat wetenschappelijke consensus omtrent ouderverstoting; het heeft desastreuze gevolgen voor de sociale, emotionele en identiteitsontwikkeling van het kind. Maar hoe overduidelijk de signalen ook zijn, in de praktijk is het onmogelijk aangifte te doen op basis van **artikel 300 lid 4 WvSR**. In de praktijk worden dit soort aangiftes, ook al staat het woord ‘ouderverstoting’ duidelijk vermeld in de rapportages, niet alleen ontmoedigd, maar ook **standaard afgewezen door het OM**.

Het hechtingssysteem verbindt een kind met beide ouders en wordt slechts door het kind verbroken als er sprake is van:

- incest/seksueel misbruik
- chronisch en extreem ouderlijk geweld
- verwaarlozing
- pathogeen ouderschap
- ouderverstoting=kindermishandeling

Het OM stelt dat het eerst nog maar eens bewezen moet worden dat het kind er ook echt 'last' van heeft. (<https://www.herkenouderverstoting.nl/kennis-macht/onderzoek/644-wetenschappelijke-consensus-omtrent-aan-hechting-gerelateerde-ouderverstoting>)

Het OM brengt daarbij een eigen nuance aan; 'de veiligheid van de betrokkenen en het belang van de slachtoffers staat centraal'. Maar hoe bepaal je deze, en mag het OM deze nuance wel aanbrengen in het wetsartikel? Deze subjectiviteit zorgt ervoor dat het OM weigert te vervolgen en daarbij ook de politie niet ondersteunt in de wens om eventueel normerende gesprekken te gaan voeren.

Voor veel ouders betekent dit een uitputtingsslag vol emotie, verdriet, machteloosheid en radeloosheid.

In de praktijk een onmogelijke zaak. Te meer daar ditzelfde OM er zelf niet aan wil dat ouderverstoting een vorm van geestelijke mishandeling is.... Wie zegt dat het kind geen gegronde redenen heeft? Maar ja, als het OM zelfs dat gegeven niet wil onderzoeken, op basis van feiten en via de juiste capabele professionals, die naar het totaalplaatje van huiselijk geweld willen kijken, dan zijn wij kansloos.

Daarbij haalt het OM standaard 'het gebrek aan maatschappelijk belang' aan. Ook al stapelen de bewijzen zich op en kan de verstoten ouder zijn of haar zaak met feiten en documenten onderbouwen, dan nog durft het OM te beweren dat er geen overtuigend wettelijk bewijs is, dat alle aantijgingen slechts zijn gedaan om de andere ouder te schaden.

Vaak wordt ook het gebrek aan bewijs opgevoerd, terwijl juist deze bewijzen er niet om liegen.

In een brief van het landelijk parket Openbaar Ministerie, uit monde van Mr. Kwakman en Mr. Van de Watering, d.d. 25 februari 2019, aan ons gericht, stelt het OM letterlijk:

"Waar u van mening bent dat ouderverstoting op zichzelf een strafbaar feit zou moeten zijn, zal u zich moeten richten tot de wetgever en/of politiek. Het Openbaar Ministerie voert de geldende wetgeving uit en heeft geen taak ten aanzien van het maken of aanpassen van de bestaande wetgeving. Zo is het in een democratische rechtstaat geregeld"

Zo lang de verstotende ouder niet begrensd wordt in het verstotende gedrag en de andere ouder blijft proberen om in contact te blijven of te komen met het kind, zo lang zal dit gedrag blijven bestaan waarbij er naar mening van buitenstaanders en de hulpverlening een 'gezamenlijke strijd' gaande gehouden wordt. Echter, in werkelijkheid is het slechts 1 ouder die de strijd gaande houdt en het kind het gevoel geeft te moeten kiezen, het kind opzadelt met een loyaliteitsconflict, en het kind laat opgroeien met het idee dat de uitwonende ouder (50%DNA) niet oké is, of zelfs met het idee dat het kind door de andere ouder mishandeld en of misbruikt is.

Een ouder die vals beschuldigd wordt, die door beeldvorming, framing, het uiten van vermoedens, onderbuik gevoelens, dreigt zijn of haar kind kwijt te raken en kan aantonen dat dit leugens zijn, zou in staat moeten zijn aangifte te doen van bijvoorbeeld laster en smaad.

In de praktijk worden dit soort aangiftes niet alleen ontmoedigd; het Openbaar Ministerie meet met meerdere maten.

Menig ouder is op basis van geuite leugens door de ex, uit het leven van het kind gebannen, juist door vervolging door de politie, in opdracht van het Openbaar

Door het opgroeien bij één ouder en de andere ouder actief te verstoten groeien deze kinderen op tot volwassenen die:

- zwart/wit denken
- problemen hebben met het vertrouwen van anderen
- een laag gevoel van eigenwaarde en zelfvertrouwen hebben.
- moeite hebben met intieme relaties en het in stand houden van relaties.
- meer kans lopen om zelf een scheiding mee te maken .
- zelf verstoten of 'programmerende' ouder worden.
- problemen hebben met autoriteit.

Ministerie. Deze ouders moeten letterlijk en figuurlijk vechten voor hun leven, hun reputatie. 'Vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs' . Een tegenaangifte zou de bevooroordeelde werkwijze van het OM aantonen.

Vraag is dus ook of wij dit elkaar, als maatschappij, aan moeten doen.

Er bestaat internationaal wetenschappelijke consensus rondom het feit dat ouders die zich verlaten tot verstotende tactieken, handelen vanuit een mentale stoornis (psychopathologie), terug te voeren naar onverwerkt jeugd trauma,.

Dezelfde wetenschappelijke consensus geeft ook aan dat het met pathogene ouders onmogelijk is om deel te nemen aan trajecten en of vormen van overleg. Juist pathogene ouders rekken hiermee niet alleen tijd, maar gebruiken dit ook als podium voor de voor hen noodzakelijke aandacht.

Het is zelfs wetenschappelijk bewezen dat alle interventies toegepast door de jeugdbeschermingsketen bij (complexe)scheidingsen, voor nog meer onrust en verwijdering zorgen. Een zeer kostbare zaak voor de samenleving.

In principe wordt daarbij het verstotende gedrag beloond, in plaats van gesanctioneerd.

Ouders met een persoonlijkheidsstoornis zijn het meest gebaat zijn bij heldere afspraken en duidelijke regels.

Feit is dat de gehele keten, Veilig Thuis, Raad vd Kinderbescherming, de jeugdbeschermingsketen, **machteloos toe moet kijken, omdat een verstotende ouder niet tot de orde kan worden geroepen.**

Letterlijk staat er in rapportages dat de signalen er zijn. Met andere woorden; uw kind wordt mishandeld. Maar dat ingrijpen in de situatie niet haalbaar is, omdat ouderverstoting als zodanig (lees psychische mishandeling) niet in het wetboek van strafrecht staat.

Dan kan je als ouder, gedwongen autodidact, het wel beter weten, maar geef je dit aan, wijs jij de professionals op de huidige wetenschappelijk onderbouwde inzichten en mogelijke interventies, dan word je als ouder aangemerkt als strijdend. De opmaat om uiteindelijk alsnog uitgebannen te worden, **daar iedereen zich verschuilt achter handelingsverlegenheid.**

Nu wij allen weten hoe schadelijk ouderverstoting is maar in de praktijk blijkt dat de verstotende partij grenzeloos door kan gaan, geeft onze volksvertegenwoordiging een verkeerd signaal af als zij nalaat ouders en kinderen te beschermen tegen het moeten rouwen om levende kinderen.

Maar ook de verstotende ouder hoort beschermd te worden. **Tegen zichzelf.** Daar juist deze ouders leven onder enorme druk, in de angst dat de waarheid uiteindelijk uitkomt. Juist deze ouders kunnen het ouderschap vaak niet aan. In de praktijk gaan zich er vervolgens heel veel professionals mee bemoeien, en krijgt deze ouder een onbedoeld podium en aandacht. Terwijl deze ouder veel meer geholpen kan worden middels ondersteuning om te komen tot het delen van het ouderschap.

Door het verstotende gedrag te sanctioneren, strafbaar te stellen, wordt er aan iedereen een duidelijk signaal afgegeven; het uitbannen van een ouder, wiens ouderschap voor de scheiding niet ter discussie stond (en vaak lange tijd daarna ook niet) , wordt niet getolereerd. **Eenvoudig omdat kindermishandeling en ex-partnergeweld niet thuis horen in onze samenleving.**

17 november 2017, Rotterdam,
Symposium: 'Waarheidsvinding
in de justitionele keten' is er
door de presentatie van Prof Tavecchio
en Stams definitief afgerekend met de
notie van rust/de koninklijke weg.

Voor de emotionele, sociale en
identiteitsontwikkeling van het kind,
is het van groot belang dat beide ouders
evenredig in het leven van het kind zijn,
ongeacht de leeftijd.

Bij seksueel misbruik, fysieke mishandeling en verwaarlozing, grijpt men, als
het goed is, onmiddellijk in.

Het wordt tijd dat het ongefundeerde, nodeloos uitbannen van de verantwoorde,
lieve, en geestelijk vaak de gezondste ouder, gesanctioneerd wordt.

Ouders die verstoten mogen een persoonlijkheidsstoornis hebben, ze zijn niet
achterlijk. Als er consequenties aan gedrag wordt verbonden, als het algemene
signaal is, is dat je een andere ouder niet 'zo maar' uitsluit, omdat een ouder het
verschil niet kan zien tussen ex-partnerschap en ouderschap (dat laatste blijf je
altijd samen), dat het verstotende gedrag strafbaar is, zullen heel veel ouders
hun gedrag aanpassen, want ook deze ouders willen hun kind niet kwijt.

Ouderverstoting is geen onbekend begrip meer. Ouderverstoting is het onver-
mijdelijke resultaat als niet direct adequaat en effectief wordt ingegrepen op het
gedrag van die ouder die op basis van negatieve beeldvorming en valse beschul-
digen, de andere ouder uit het leven van de kinderen bant.

Om ouderverstoting een halt toe te roepen en te voorkomen zal een cultuuroom-
slag gerealiseerd moeten worden.

Daarbij zal er een duidelijk signaal vanuit de wetgeving afgegeven moeten
worden. Stel het verstotende gedrag strafbaar. Het blijkt voor de verstoten ouder
in de praktijk een ondoenlijke zaak om de zorgplicht voor het kind na te komen
en adequaat en effectief op te komen voor het kind. Ondoenlijk, binnen de
huidige wet en beleidsrichtlijnen van het Openbaar Ministerie,

In de praktijk hebben verstotende ouders nu vrij spel. Help ons, bescherm ons!

Note: Het WODC rapport, geschreven in opdracht van het Ministerie JenV,
Anna van Beuningen, d.d. 18 januari 2019, is op zijn zachtst gezegd een heel
mager rapport, waarbij zeer selectief is gekeken naar eventuele oplossingen
vanuit het strafrecht. Op basis van een paar raadsonderzoeken de regering
adviseren ouderverstoting niet strafbaar te stellen, daar dit voor onrust zou
zorgen, is klinkklare onzin. Met concrete antwoorden op de gestelde vragen is
het WODC niet gekomen.